

Stephan Henderickx bezig met het prikken van afval in Horn. (Foto Peter Hamans)

Stephan ondanks hersenbloeding: 'Trots op wat ik heb bereikt'

HORN • Hij is inmiddels een vertrouwde verschijning in het Horner straatbeeld. De lichamelijk gehandicapte Stephan Henderickx (54) die met zijn handbike enkele keren per week een rondje maakt door het dorp om de rotzooi op te ruimen die de gezonde medemens op straat achterlaat. Met zijn prikker pikt hij het afval op en brengt het naar het milieupark.

Door Peter Hamans

Zijn korte termijngeheugen is weg. Wat hij gisteren deed en wie hij gisteren ontmoette? Hij weet hij niet meer. Ergens in de zomer van 2010, de fatale datum is hij ook kwijt, was hij in de tuin bezig toen hij een hersenbloeding kreeg. Een plotselinge, hevige hoofdpijn ging hieraan vooraf. Dankzij razendsnel ingrijpen van zijn vrouw Elly kon hij tijdig worden overgebracht naar het AZM in Maastricht waar hij succesvol werd geopereerd. De fysieke schade viel mee. Stephan hield er 'enkel' cognitieve beperkingen aan over en probeerde met behulp van therapie de draad weer op te pakken. Dat lukte aardig maar na een jaar haperde ineens zijn linkerhand. Ook kreeg hij erge rugpijn.

De hersenbloeding bleek toch nog na te dreunen en twee operaties aan het ruggenmerg waren noodzakelijk. Bij de tweede ingreep in 2013 traden complicaties op en werd Stephan wakker met een dwarslaesie. Sindsdien zit hij in een rolstoel. Hij zal nooit meer kunnen lopen.

Vrienden haakten af

Onnodig te zeggen dat zijn leven en dat van zijn gezin 180 graden is gedraaid. Van een onbezorgd en gelukkig bestaan in één klap terug naar het absolute nulpunt en een volledige arbeidsongeschiktheid. 'Nooit meer werken, nooit meer lopen, nooit meer in huis klussen wat ik zo graag deed... ja, het was wennen', zegt hij. Elke dag een dagboek bijhouden om je morgen te herinneren wat je gisteren ook alweer deed. En wat ook pijn deed: mensen in zijn omgeving die afhaakten door zijn handicap. Vrienden en bekenden die dat toch niet bleken te zijn. 'Maar zij die zijn overgebleven, daar hebben we veel aan', benadrukt Stephan. Van een prima baan als elektronika-ontwerper naar drie dagen per week dagbesteding in Swalmen met andere gehandicapten. Inmiddels heeft hij er zijn draai gevonden. Trots showt hij het eigenhandig geproduceerde

keramiek en andere kunstzinnige voorwerpen die zijn woonkamer sieren.

Nuttig maken voor samenleving

Ondanks zijn lijdensweg zegt Stephan trots te zijn op wat hij heeft bereikt. Trots is hij ook op Elly en zijn kinderen Ewoud, Merel en Cécile. Zij vormen voor hem een rots in de branding. Hun aanwezigheid motiveert hem om elke dag weer op te staan en er tegenaan te gaan. Het leven bracht hem niet wat hij ervan verwachtte maar, zo zegt hij, 'ik heb het toch goed gedaan'. De gemeente Leudal bedankte Stephan voor zijn inzet als afvalinzamelaar door hem een prikstok en een cadeaubon te schenken. Dagelijks legt hij met zijn handbike zo'n acht kilometer af. 'De buitenlucht doet me goed en door alleen op pad te gaan kom ik los van de woonomgeving en vergroot ik mijn zelfstandigheid. Met het prikken van afval maak ik me ook nog eens nuttig voor de samenleving. In het begin schaamde ik me een beetje en ging ik buiten het dorp heel onopvallend aan het werk zodat niemand mij zag. Maar de schaamte ben ik voorbij. Iedereen mag zien wat ik doe. En ze zien het want ik ben tegenwoordig meer bezig met het zwaaien naar de mensen...'